

Προδημοσίευση, από τήν εισαγωγή τοῦ βιβλίου
«ΓΙΑ ΤΟ ΠΕΡΑΣΜΑ ΠΟΥ ΛΕΜΕ ΘΑΝΑΤΟ»
τῆς Πέγκυ Χριστοφῆ

Ἄς γίνουμε ταπεινοί

Ὁ ταπεινός δέν φαντάζεται ὅτι εἶναι καλύτερος ἢ ἀξιότερος ἢ σπουδαιότερος ἢ σημαντικότερος ἀπό ὅποιονδήποτε ἄλλον, ἐπειδή (ἴσως) εἶναι ἐξελικτικῶς ὠριμότερος -ἢ γιά ὅποιονδήποτε ἄλλον λόγο.

Οὔτε ὁμως φαντάζεται ὅτι εἶναι χειρότερος ἢ ἀναξιότερος ἢ ἀσημαντότερος ἀπό ὅποιονδήποτε ἄλλον ἢ ἀμελητέος καί ἀναλώσιμος ἐν τέλει, ἐπειδή (ἴσως) εἶναι «νεαρά ψυχή» -ἢ γιά ὅποιονδήποτε ἄλλον λόγο.

Ἀκόμη καί ἀναγνωρίζοντας συμπεριφορές ὠριμότερης ἢ νεαρότερης ψυχῆς, στόν ἑαυτό του καί σ'ὄποιον ἄλλον, δέν διακινδυνεύει συμπεράσματα, ἐπειδή δέν φοβᾶται τήν πιθανότητα νά σφάλλειⁱ.

Ἀντιθέτως, συνυπολογίζοντας σέ κάθε του γνώμη τήν πιθανότητα σφάλματος, δέν κρίνει, δέν ἀποφαίνεται, δέν συμπεραίνει γιά ν'ἀποδώσει χαρακτηρισμούς. Δέν φοβᾶται μήπως σφάλλει ἀλλά δέν θέλει ν'ἀδικήσει. Καί δέν ἐκφράζει γνώμη, παρά μόνον γιά ὅ,τι εἶναι στήν εὐθύνη του.

Ἐπιζητῶντας τό Μέτρον ὁ ταπεινός ἀποκτᾶ αἴσθησι τῆς ἀναλογίας καί ὀδηγεῖται στήν Ἀρμονία, ἀναγνωρίζοντας τήν θέση του καί τίς δυνατότητές του, τά δικαιώματα καί τίς εὐθύνες πού ἀντιστοιχοῦν στήν θέση του καί στίς δυνατότητές του. Δέν ὑποτιμᾷ οὔτε ὑπερτιμᾷ τόν ἑαυτό του, δέν ματαιοδοξεῖ. Ἴσως ἐπιτιμήσει ἑαυτόν ἀλλά δέν συγκρούεται μαζύ του.

Δέν παριστάνει, παρίσταταιⁱⁱ. Καί ἀνταποκρίνεται εὐθαρσῶς στίς εὐθύνες του, ὅσο καί ὅπως τίς κατανοεῖ. Καί γίνεται ὑψηλόφρων. Μακράν τῆς μεγαλοστομίας, ἀποδεικνύεται ὑψηλόφρων διά τῶν πράξεων.

Ἀπέχει ἢ ταπεινοφροσύνη ἀπό τήν Ταπεινότητα καί ἢ μετριοφροσύνη ἀπό τό Μέτρον, ὅσον ἀπέχει τό «φρονεῖν» ἀπό τό «εἶναι».

Ἡ Ταπεινότητα ἐπιβάλλει σεμνότητα καί ἐγκράτεια, ἀπαγορεύει τήν αὐταρέσκεια, καταστρέφει τά συμπλέγματα καί προχωρεῖ, πέρα ἀπό τήν ἀνάγκη τῆς προσωπικότητος νά ἀσκεῖ ἔλεγχον ἐπί τῶν οἰωνδήποτε συνθηκῶν καί τήν αὐταπάτη περί τῆς δυνατότητος ἐλέγχου, στήν ἀναγνώριση Ἀληθείας: ἔν οἶδα, ὅτι οὐδέν οἶδα.

Καί, βεβαίως, ὅλα ἐκεῖνα τά στοιχεῖα (ιδέες-πλάνες, θυμαπάτες, φόβος, ἐνοχές καί ἄγνοια) πού ὑποδούλωσαν τήν Ἀνθρωπότητα τρέφοντας τήν χωριστικότητα καί ἐξακολουθοῦν νά μᾶς κρατοῦν μακράν ἀκόμη καί τοῦ πόθου Ἐλευθερίας, σβήνονται στό Φῶς της.

Ἡ Ταπεινότητα εἶναι ἡ Ἀρετή στήν ρίζα τῆς Ἐλευθερίας. Χωρίς ταπεινότητα, χωρίς ἀρετή, χωρίς ἔλευθερία, οἱ παντοειδεῖς ἰσχυροί ἀποτολμοῦν ἐξαπατήσεις κι ἀνομήματα.

Ἡ Ἐλευθερία εἶναι ὁ ὕπατος Νόμος σ'αυτόν τόν πλανήτη, Δικαίωμα καί Καθῆκον. Ὁ ταπεινός ἀναγνωρίζει εὐθύνη του τήν προάσπισή Της. Ὁ ταπεινός ἀνταποκρίνεται στίς εὐθύνες του.

Ἡ Ἐλευθερία εἶναι ὁ ὕπατος Νόμος σ'αυτόν τόν πλανήτη, Δικαίωμα καί Καθῆκον, ὡς Μάθημα καί Ἔργο τῆς Ἀνθρωπότητος.

Ἐνα ἀπό τά δεσμά πού ἔχουμε ν'ἀποτινάξουμε, νά καταλύσουμε, γιά νά προχωρήσουμε στό Μάθημα καί Ἔργο μας, εἶναι ὁ φόβος τοῦ θανάτου.

Νοημόνως καί εὐθαρσῶς, μέ Ταπεινότητα τοποθετούμενοι ἐντός ἢ ἔναντι τῶν ὁποίων συνθηκῶν τῆς βιώσεως ἕως ἐδῶ,

σπουδάζουμε τήν Ζωή, τήν Ἀλήθεια τῆς Ὑπάρξεως, τά ὅρια τῶν βιώσεων (γέννηση-θάνατος) ὡς ἐπεισόδια τῆς ἱστορίας τῆς Ψυχῆς,

ἀναγνωρίζουμε τούς Νόμους πού διέπουν τήν λειτουργία τῶν πεδίων, στά ὁποῖα σπουδάζουμε τήν Ζωή

καί παύει ὁ φόβος θανάτου.

ⁱ Ο ταπεινός δέν φοβᾶται τὴν πιθανότητα νά σφάλλει:

Φοβᾶται τὴν πιθανότητα νά σφάλλει καὶ ἐθελοτυφλεῖ ἔναντι αὐτῆς, ἐκεῖνος πού νιώθει ὅτι διατρέχει κίνδυνο ἐάν δέν ἔχει σωστή γνώμη. Καὶ πείθει τὸν ἑαυτό του ὅτι «ἔχει δίκαιο», ἐπειδὴ πρέπει νά εἶναι ἔτσι, γιὰ νά μὴ κινδυνεύει, ὁ ἴδιος καὶ ὅ,τι-ὅσοι ἐξαρτῶνται ἀπ'αὐτόν. Συνδέεται τούτη ἡ στάση μέ τὴν ἀνάγκη ἐλέγχου καὶ τὴν ἀνωριμότητα.

Ὁ ταπεινός, σέ ὅποιο στάδιο τῆς ἐξελιξεώς του, ἐπιδεικνύει Ἐμπιστοσύνη.

Καί σ' αὐτό τό σημεῖο θά μπορούσε νά ἐκκινήσει ἄλλη μία τεράστιας σημασίας συζήτηση, ἀπό τό ἐρώτημα: «Ἐμπιστοσύνη σέ ποιόν;»

Θ'ἀποτολήσω νά καταγράψω ἐπιγραμματικῶς τίς δικές μου ἀπαντήσεις:

Ἡ ὠριμη ταπεινή ψυχή, ἐμπιστεύεται τὴν Πηγὴ της, τὸν Θεό καθ'ὄσον τὴν ἀφορᾶ, τό πεπρωμένο της καὶ τίς ἐπιλογές της. Καὶ δέν φοβᾶται τὴν ὅποιαν ἐκβαση, θεωρῶντας τὸν ἑαυτό της, τοὺς πάντες καὶ τὰ πάντα ὡς μέρη τοῦ Ὁλου. Ὅλοι εἶναι σημαντικοὶ ἀφοῦ ἔχουν ἓνα μέρος στό σχέδιο καὶ μιά θέση στήν Ἐκδήλωση. Καὶ οὐδεὶς εἶναι τόσο σημαντικός πού νά συμβαίνει καταστροφή γιὰ τό Ὁλον ἐάν σφάλλει ἢ ἐάν πάθει ἢ ἐάν τοῦ συμβεῖ ὅ,τιδήποτε.

Ἡ ἀνώριμη, ἢ νεαρή, ταπεινή ψυχή, εἶναι ταπεινή ἐπειδὴ γεννήθηκε καὶ μεγαλώνει σ'ἓνα περιβάλλον ἀνθρώπινο, σέ μιάν ἀνθρώπινη κοινότητα (ὄχι μόνον οἰκογένεια ἀλλὰ κοινωνία), πού προστατεύει τὰ νεαρά καὶ τ' ἀδύναμα μέλη της, πού καλύπτει τίς παντοειδεῖς ἀνάγκες τους, θέτοντας ὅρια καὶ κανόνες μέ Ἀγάπη-Σοφία.

Ἴσως γι'αὐτό εἶναι τόσο σπάνια ἡ ταπεινότητα στοὺς ἀνθρώπους στίς μέρες μας.

(Ταπεινότητα ἔχουν τὰ παιδιά, κάθε ἐξελικτικῆς ἡλικίας, μέχρι νά καταφέρει ἡ «ἐκπαίδευση» τῶν μεγάλων, ν' ἀλλάξει τὰ φῶτα τους!)

ⁱⁱ Ἀναλόγως τῶν δυνατοτήτων του, εὐρίσκεται ὡς παρουσία, στὸν τόπο καὶ χρόνο, ὅπως εἶναι, χωρὶς νά προσπαθεῖ νά κρύψει κάτι ἢ νά δείξει κάτι ἄλλο ἀπὸ αὐτό πού εἶναι.